

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 68
BARCELONA, 5 DE MARÇ DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

El concentrado hace gresca,
el serio hace el ca

y el ecuánime se engresca.
¡Son bromas del Carnavall

Rosell, siguiendo la broma,
tan sólo por despistar,
se disfraza de paloma.

Ladino, felino y brujo,
Juliá tiene la pensada
de vestirse de cartujo.

Zamora, grave y austero,
despreciando pompas vanas,
se viste de pordiosero.

Y Cros, Surroca y Garrobé
por doquier hacen forrolla
disfrazados de bebé.

Mosén Lletuga hace el pablo
esbroncando a todo el mundo
con un traje de diablo.

Matas, puro y bonachote,
lo esbruncan las criaturas
vestido de Don Quijote.

Erguido y conquistador
Peidró reparte bombones
vestido de emperador.

...Y el público de Bilbao,
probando a ver si despista,
enreda a más de un babau
vestido de deportista.

La independencia de Gracia, o El vals de los socios

OPERETA EN 4 ACTES I 166 QUADROS

LLIBRE DE DOVA
MÚSICA DE FHSICORN

PERSONATGES

EL BOLXEVIC MATAS, EL TIRÀ ROSELL, EL COMTE DE CARDONA, EL MILIONARI LA RIVA, L'INSURRECTE JULIÀ, EL GRACIÓS MILEGO, «CORO» DE FEDERATIUS, SOCIS BOLXEVICS DE L'«EUROPA», «CORO» DE DAMISEL·LES GRACIENQUES, GENT DE FUTBOL, ETC.

ACTE PRIMER

QUADRO I

El Baluard del «Monumental». A dreta i esquerra, taules de cafè. Una pianola toca l'himne de l'«Europa». El «coro» de l'«Europa» canta i s'aixeca el teló.

«CORO» DE L'«EUROPA»
El Hado nos persigue
aquí como acullá;
ni un solo club nos sigue.
¡Abajo el bacallà!

(Entra en escena el bolxevic Matas, seguit d'en Julià l'insurrecte.)

MATAS

Pido calma.

«CORO» DE L'«EUROPA»
La tenemos.

MATAS

Confiad.

«CORO» DE L'«EUROPA»
Ya confiamos.

MATAS

Pues ¿qué queréis?

«CORO» DE L'«EUROPA»

¿Qué queremos?
Que otros clubs nos den las ma-
[nos.]

JULIÀ

¡Jajay! Ya surgió la duda.
¡Jajay! Ya tienen canguelo.
¡Jajay! La verdad desnuda.

«CORO» DE L'«EUROPA»

¡¡¡Nos toman el pelo!!!

JULIÀ

¡Jajay!, digo yo.

«CORO» DE L'«EUROPA»

¡Jajay!, dice él.

MATAS

Cese toda rencilla

«CORO» DE L'«EUROPA»

...Y esperemos sentados
en una silla.

ACTE SEGON

QUADRO II

La Sala d'Assemblees de la Federació. El tirà Rosell, el milionari La Riva i el comte de Cardona discuteixen. «Coro» de federatius.

ROSELL

Después de verme ultrajado,
mofado y escarnecido,
la osadía han tenido
de echarme por el Juzgado.
¿Tengo que aguantar?
¿Tengo que sufrir?
Tiemblen las esferas.
¡¡Primero morir!!

«CORO» DE FEDERATIUS

¿Tiene que aguantar?
¿Tiene que sufrir?
Tiemblen las esferas.
¡¡Primero morir!!

CARDONA

No olvidéis que con la ausencia
del rival se extingue el odio.

LA RIVA

...Y es digno de todo encomio
el prodigar la clemencia.

ROSELL

¿Clemencias a mí?
¿Piedad? ¿Compasión?
Al que ultraje, la penca y el mo-
de un solo mamporro
rompo el corazón!

QUADRO III

El carrer de Salmeron. Les damiselles graciencques es planyen cantant i la gent de futbol les escolta.

«CORO» DE DAMISEL.LES
GRACIENQUES

Juliá, ¿qué nos has dado,
que nos tienes trastocadas?
Nos sentimos hechizadas
viéndote tan hechurado.
¡Aaaay! ¡¡¡ Aaaaaaaiii!!!
De noche no dormimos,
de día no comemos;
sólo tu imagen vemos,
sólo tu voz oímos.
Sentimos que nos late,
nos late el corazón.
Moriremos de anhelo,
de amor y de pasión.

LA GENT DE FUTBOL

Pobres muchachas,
triste es su sino,
negra su suerte,
cruel su destino.

ACTE TERCER

QUADRO IV

La decoració representa els llims, on tothom és feliç. Tots estan contents.

«CORO» DE FEDERATIUS

Un corazón amargado,
un cerebro obscurecido,
a Matas, todo candor,
llamóle antideportivo;
y Matas, enfurismado,
en vez de pedir clemencia,
proclamó todo empipado
de Gracia la independència.

«CORO» DE SOCIS BOLXEVICS DE
L'«EUROPA»

¡Libertad! ¡Libertad!
¡Soledad! ¡Soledad!
Con todos estos cuentos
nos han bien embarcat.

ROSELL

¿Y si aflojara diciendo
que Matas es deportivo?

«CORO» DE FEDERATIUS

Alabaríamos todos
tu talento esclarecido.

ROSELL

¡Pues aflojo!

MATAS

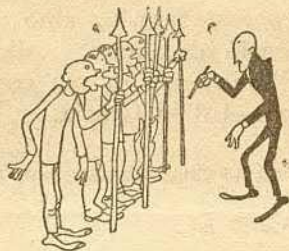
¿Va de veras?

ROSELL

¡Ya está dicho!

MATAS

¿No me enceras?

ROSELL

Así me quedara bornio
si después hacía el ornio.

MATAS

Soy tuyo y te pertenezco.

ROSELL

Te brindo mi corazón.
(S'abracen.)

CARDONA

Yo no sé si me enternezco
o si toco el violón.

LA RIVA

La calma se restablece,
resurge una aurora nueva.

MATAS

Me he salido con la tuya.

ROSELL

Te has salido con la meva.

EL GRACIÓS MILEGO

Yo desaparezco al punto,
no fuera que recibiera
y me hicieran un chichón
al mig de la regatera.

(La música toca un vals repicat
i els socis bolxevics el ballen,
mentre el «coro» de federatius
canta):

«CORO» DE FEDERATIUS

Somos magnánimos,
somos ecuanímes,
siempre amparamos
a los exánimes.
¡Venga armonía,
venga vaivén!
Démonos todos
el parabién.

(S'encenen un focs de bengala i
cau el teló.)

DOVA

TRASPASSOS

Genis incompresos!! Jugar-
dors mal retribuïts!! «Drib-
bladors» postergats!! Lle-
giu! Agència oficial de tras-
passos del XUT! Ofertes im-
millorables. Transaccions i
canvis de clima. Hores d'ofi-
cina, de 3 a 7 del vespre. No
hi ha ascensor.

«Xut F. C.» del País del Sidral, contra «Sparta», de Gràcia (4.^{rt} de l'«Europa»)

ANTECEDENTS

Definitivament l'«Europa» ha trencat tota relació amb la Federació Catalana. El senyor Rossell manté fermes les desqualificacions i la penyora, així com el qualificatiu d'«antideportiu» al senyor Matas, i no content amb això, demana a l'«Europa» que desautoritzi la campanya periodística que s'ha fet aquests dies, del contrari el club de Gràcia restarà privat de tots els drets federatius.

«LA INDIGNACIÓN NOS TIENE EL ROSTRO»

Quan els del XUT! ens as-

sabentàrem d'això, cridàrem indignats:

—¡Abajo el caciquismo! ¡Viva la intemperancia!

En Dova exclamà:

—I, ara, amb quin equip jugarà l'«Europa»?

Tothom restà reflexiu i aclaparat. Quin equip voldria exposar-se a ésser desqualificat? Per fi el mosso encarregat de la cacera de puces trobà una solució:

—Amb nosaltres!

Dites aquestes paraules, clavà un cop de cap contra la paret, escrostonant-la, amb gran indignació de l'amo, i digué:

—El meu cap es pot comparrar amb el d'en Gràcia.

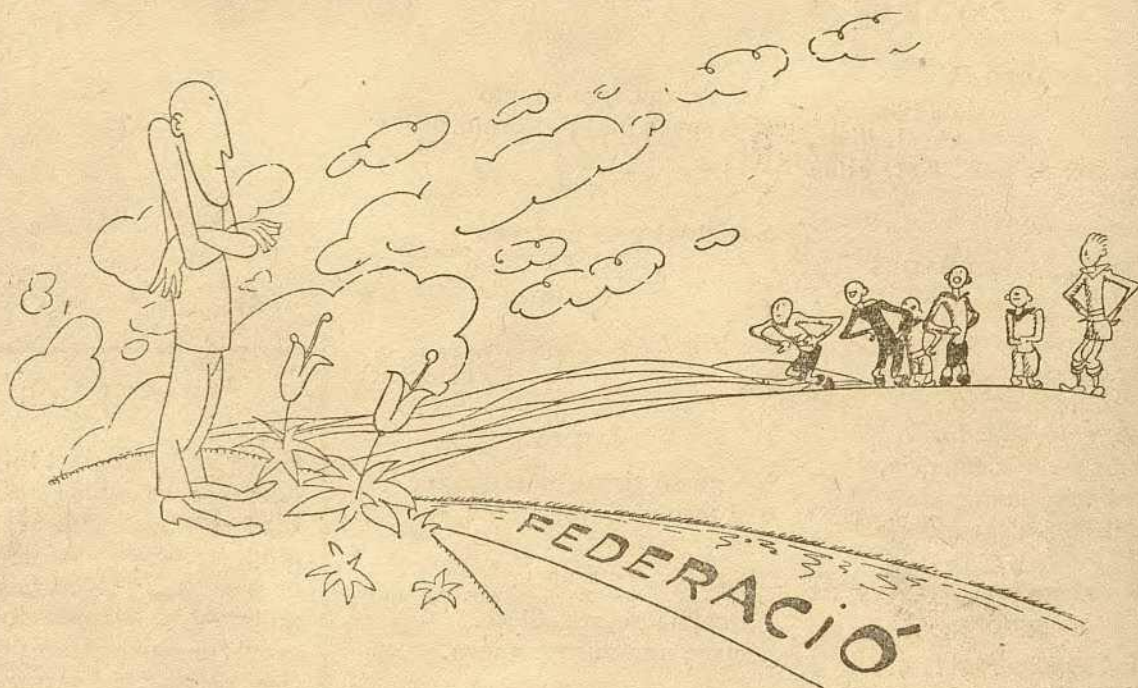
FORMACIÓ DE L'EQUIP

Porter: K. Melo, tres vegades inter-ciudadà i finalista del campionat de Santa Perpètua.

Defenses: El mosso encarregat de la cacera de puces i el Saragossano, ambdós olímpics i aficionats a la manilla.

La línia de mitjos està formada per la «tripleta» Frare del Baròmetre, Cuscunilles i Xavet, seleccionats per a lluitar contra una selecció de pescadors de canya del port, tots ells internacionals unes seixanta tres vegades i aficionats a la beguda.

Extrem dreta: Esquimal de Gratallops, «dribblador» formidable i gran xutador.

EL BOLXEVIC MATAS

—I dones, què espereu? Que no veniu a ajudar-nos?
—Oh! Es que passa molta aigua!

Extrem esquerra: Bresques, ex-entrenador del País del Sidral i pare de sis criatures.

Interior dreta: Paret Met, ex-aficionat a fer ballar la baldufa i quatre vegades tocat del bolet.

Interior esquerra: Märgot o la joven trans-siberiana, mare de família, excel·lent xutadora i sis vegades i mitja internacional.

Davanter-centre: Dova, disset vegades interplanetari, gran conductor de línia de circumvalació i dues centes setanta sis vegades poca-solta.

EL PARTIT

Una vegada constituït l'equip ens dirigirem tots onze, en representació nostra, a oferir els nostres serveis al senyor Matas.

Després de llarga discussió sobre les condicions en què tenia de celebrar-se aquest *match*, acordarem fixar la data del dia 16, al matí, sots el programa que publicarem en el número vinent.

L'equip que presentarà l'«Europa» estarà compost per jugadors de gran vàlua, els noms dels quals farem públics en el proper número.

—Caram! Et trobo tot canviat! Que ja no ets de l'«Espanol»?

—No; ara sóc d'en Tallada.

JA EN PARLAREM

De moment no volem dir res més. Els llegidors del XUT! podran entrar d'arròs, amb la condició de què, vegin el que vegin, no podran fer ús dels bastons ni armes explosives.

La presidència estarà formada per les més distingides damiselles graciesques, i l'arbitratge, cas de no acceptar-lo el senyor Rosell, anirà a càrrec del

distingit *sportman* senyor Qui-coff-Plongeon, que amb tant d'èxit arbitrà el partit finalista de la copa de Gratallops, fent-se mereixedor, per la seva competència i imparcialitat, d'una llarga estada a l'hospital.

Fins la setmana entrant, que publicarem el programa oficial.

¡Animarse! ¡No desfallecer!
¡El mundo es nuestro!

EL CÒNCLAVE

Aquella intervü amb l'Alseda

Estàvem prenent paciència en una taula de cafè del «Monu», quan una veu coneguda ens féu tombar en rodó:

—Caram! Vostè, Alseda? Des de quan per aquestes terres?

—Psh! Estic cansat de triomfar per tot Espanya. Fixi's amb aquest tros de *Cornada* què diu, per què no es cregui que l'endredo.

Vàrem llegir-ho i deia així:

«El éxito obtenido por el colegiado catalán señor Alseda, es de los que no tienen precedentes en la historia de la arbitrología y que asombran por su rotundidad. Alicante en massa se ha echado a la calle para ovacionar al señor Alseda y al mismo tiempo ofrendarle valiosos presentes. Unos le regalaban un cordero, otros un capón, otros un pato y las damas más encopetadas postrábanse a sus pies, cubriéndoles de flores que exhalaban delicados perfumes.

«El equipo vencido no tuvo inconveniente en aprobar los fallos del colegiado catalán, ofreciéndosele en todo y para todo.

«Aprendan los demás árbitros colegiados y acudan a la academia de buenas formas arbitrales que se inaugurará dentro de po-

cos días, al módico precio de pesetas 1'25 por lección.»

Quan haguérem llegit això l'esbroncàrem.

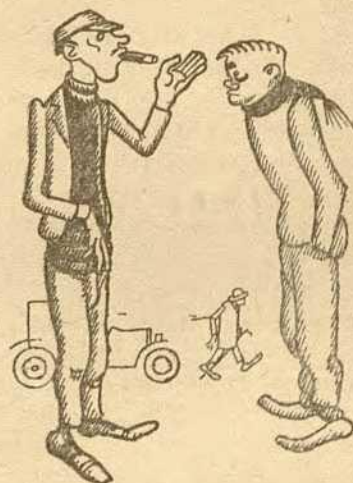
—Ep, paio! Això és un anunci!...

—Et juro que no! Així em quedés lloco aquí mateix!

Emocionats l'estrenyèrem fortament amb els braços i ens en despedírem trasbalsats.

Com que això mereix capítol a part, la setmana que ve publicarem la intervü que temps enera anunciàrem.

L'ESQUIMAL DE GRATALLOPS

—I què et sembla que li faran a en Rosell?

—Potser president de la «Federació Nacional».

En Cros té la "passa"

En Cros no sap el que té. A les nits somnia jerseis de tots colors i escuts de tota mena. Dos especialment: el del «Barça» i el de l'«Espanol»; més que un somni, són la seva obsessió. No té gana i el pols li falla. Què deu ésser? Potser un canvi d'aires li aniria bé.

Nosaltres el veiérem cap cot, arrossegant els peus, tot ell las, pel carrer de Salmeron, amb un posat que feia llàstima.

—Però, Cros, tu no ets el mateix! — li diguérem. — Tu has anat a menys!

—Psh! Tots en el meu lloc es trobarien com jo.

—Que no et tracta bé en Matas? Tinc entès que ja no compareixes als entrenaments.

—Em promets que seràs discret?

—T'ho certifico! Així em morís de riure!

—Doncs guillo!

—Guilles? I on?

—Depèn. El «Barça» em dóna 35,000 pàfies i l'«Espanol» 30,000 endoles... i no em decideixo...

—Caram! Es prou clar! Cap a les 35,000, home! Jo no renunciaria!

—Sí, però, i el «Buick»?

—Ah! Tu vols un «Buick»?

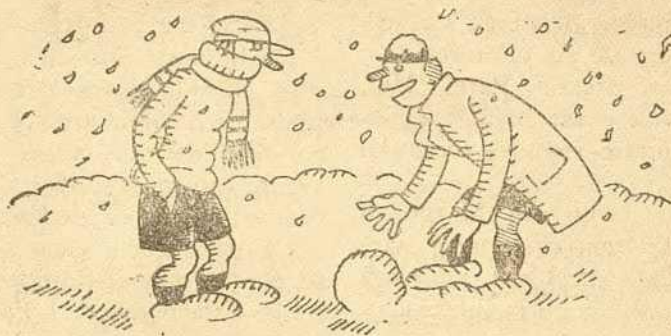
—Tan sols fos un «Ford», però quelcom per no anar a peu; perquè, noi, això de fer de davant-centre és molt cansat.

Jo tenia pressa. No volia que aquest número del XUT! sortís sense aquesta intervui. El vaig plantar i baixant en el tramvia ho escrigué.

Ara, ja ho saben. En Cros marxa de l'«Europa». No està decidit encara si anirà a l'«Espanol» o al «Barça», però no passin ànsia que aviat es sabrà.

¡Vayan pasando, señores!...
¿Quién da más?

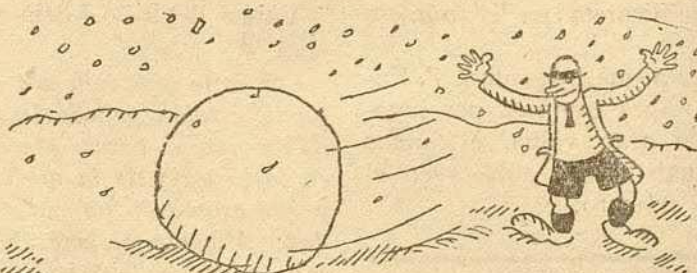
L'ESQUIMAL DE GRATALLOPS

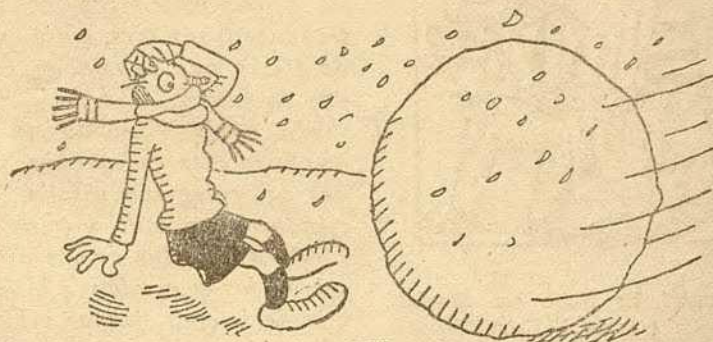
—Jugarem a futbol amb aquesta bola de neu...

—Tu seràs el porter. A veure si l'atures!

—Caram, com oreix!

—Reina santíssima! Això no ho atura ni en Pasqual!

JOCES FLORALS DEL «XUT!»

TREBALLS REBUTS

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Camvi d'Amor».

Jo ting un amor que's arxipistonut,
volcanic, sentimental i aterrador,
que per fer-lo publici aprofito l'ocasió
de la crida que ha fet l'amable «Xut».
Soc de Reus, i per lo tan ganxet:
soc de Reus, i per lo tan mol viu;
i com que aquí hi ha el «Reus Deportiu»
d'eix club vaix a fer retret.
Ha tingut ell mes d'una victòria esolatan
sobre potens equips de Barcelona.
Si eixos s'anfadan, a mi poc se m'endona;
i si tan s'anutgen, qu'em tiren el guant.
Podria jo descriure quiscuna gesta,
tan en broma, com molt seriosa,
d'aquest brau club i voluntariosa
gent, que ha ningü han trencat la testa.
Donc haben ja dit tot aixó,
i lo molt que encar queda per dir,
¿per qui jo l'amor aix de tenir?
¿En qui puc ofrenar-lo millor?
Jo tenia—ho confesso—certs amors
amb una nina bastán bien,
que'l que li sobrava era talén,
i lo que li faltaba, eran ardors
d'amor. Jo era com un volcán
en erupcio que treia de mas entranyas
tan poc, que'l que no usaba sas manyas
foe també s'anaba tornán.
Empró vingué una nit de tempesta
caien tant d'aigua i llams,
que tingueren de pescar-me amb ams
per haber quedat xop de peus, a testa.
Quedá jo tan mullat,
que fins se'm mullá tot lo cor,
i es mullá així mateix mon amor,
quedán, el pobre, tot d'aigua amarat.
Oh! empró ara ve el camvi radical.
Es trocaren mons amors d'antes
amb uns altres, i ara als flamantes
campions aboco de mon cor tot son cau-
[dal.
Oh! a tu te'ls dedico eixos renglons!
¡A tu, oh mon club estimat!
Mon amor mai es prou ponderat.
Val més el meu, que molts d'altres mi-
llions.
¿De que? ¿No son milions de marcs!
Es un gènere aquest que no te cap valor.
Un gènere que'm don molt de dolor
per lo molt que están barats.

RASAGRA

TEMA LLIURE

EXCELLENCIES DEL «XUT!»

I DEL SIDRAL

Lema: «Salve, oh XUT!, salve, oh sidral!»

Jo era prim, flac, malaltís,
tonto, avorrit, gamarús,
aturat, ximple, estantís,
sorrut, morrut i pallús.
Així passava la vida;
Però al fi, per la sort meva
—i en un quiosco penjat,—
el dia de Sant Esteve
vaig veure un XUT! atrassat.

Jo, sense pensar-m'hi gens,
el compro, el miro, el llegeixo,
ric, canto, m'enterboleixo,
salto i ballo de content.
Hi havia la mar d'històries,
de xistos, un gabadal,
i en un d'ells recomanava
la beguda del sidral.
Va anar com l'anell al dit,
perquè amb el XUT! i el sidral
no he estat mai més malalt,
i sempre m'he divertit.
De manera que avui crido,
i d'aixó ben convençut:
Sí! Tu m'has salvat la vida!
Salve, oh sidral! Salve, oh XUT!

FALDETRES

A L'AMOR AL CLUB

Sense lema

Es tan lo que l'clup estimo
que sols se pot comparar
amb lo que estimaba a la dona
el dia que em baix casart

«CALAIO»

TEMA LLIURE

PARA EL POBRE JULIÀ

Lema: «10 de Febrero 1924».

Dia de fatal destino
para el pobre Julià
fué el dia 10 de Febrero
en Las Cortes de Sarrià.
Ring ring ring ring
ring ring ring...

Salió hecho un gran pavero
y marcando muy juncal
fins que va trobá en Millego
que va dir puja aquí dalt.
Ring ring ring...

En bien prou s'estarrufava
como quien dice a mi nó
mas si, sí, yá bebió aceite
el mateix qu'en Pelaó.
Ring ring ring...

Al final que habrá sacado
el iluso Julià...
que l'han descalificado
i en dos anys no jugará.
Ring ring ring...

Pobres niñas jovencitas
no'l veuren marcar mai mes
yá no lucirá garboso
aquel pit que no n'hi ha tres.
Ring ring ring...

Padres que teneis chiquillos
aprended bien la lección
que no os pase lo que al pobre...
¡¡primer el sarampion!!
Ploreu ploreu ninetas
per el pobre Julià
qu'es desi la poteta
per quan podrá jugar.

FOOTING-HALLS

SOFRIMENTS DE L'«AMATEUR»

CON MOTIVO DE LA GRAN ESBATUSA-
MIENTA DEL «LLEYDA F. C.» CON EL
«JOVENTUT».

Lema: «No me l'encendrás lo tio, tio, etc.»

Con un escut al trau, hecho un pavero,
El amateur se marcha a disfrutar.
Llega al campo, se arriba a la taquilla.
Da dos cincuenta y le dejan entrar.
Despues de numerosas batzacasas
Saltos, empentas y rellicament
Logra ocupar, si no l'hi han pispado,
Un duro, suelo e incómodo seient.
Sale el «Joventut», viste de rojo.
Con medias y calzones todo azul.
Llevan aire marcial, la cara fiera
Y un pañuelo que les penja del cul
Mas no els del «Lleyda» per aixó s'espan-
Y bajan a la arena a peleyár, [tan.
Se oyen gritos, xiulets y otras blasfemias.
Y com que plou, comensa a remojár.
No obstante la mullena que se ha armado
Y que al refi le espera la xicota
Dura el partido al menos cinc minutos.
Y yo cojo la gripe, reuma y gota
Resultado final del tal encuentro
One a tantos futboleros feu garlar,
Ha sido dos cincuenta puginados
aspirina y cap al llit a suar.

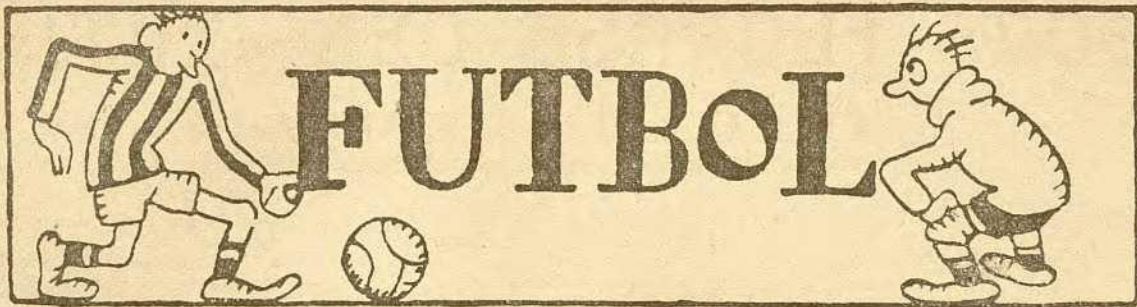
BLASI FELPA

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Assos montanyencs».

Som uns assos d'un club de montanya
y pensem tot el dia en fé el salt
doncs l'amor a n'el club qu'un hom juga,
aquest any diu que passa molt alt.
En tenim de «maillots», una capea
ont n'hi han de trescents mil colors;
ens canviem mes sovint de casaca
qu'alguns assos (?) del camp de Las Cortes.
Pro de tota els jerseys, el mes maco
y el que sempre ens ha fet mes el pes,
es el de la vinent temporada
doncs valdrá cent dures cada mes.
Quant s'acosta un partit dels «farrenyos»
del porter al extrem tots riem;
si guanyem, com guanyem cada festa
deu pesetes per gol tota cobrem.
Per tot d'ap fument pursos de trenta
mentres el public, aborrit, escup;
pro nosaltres seguim nostre via
ab el lema: «Primé amor al Club».

GOAL D'ORSAT

Del corresponsal de Donòstia

F. C. Barcelona R. S. San Sebastián

El «Barça», malgrat haver dominat durant quasibé tot l'encontre, ha empatat amb la «Real Societat».

En Polo va jugar amb la davantera dels de casa, però no va fer gran cosa.

Els millors foren els mitjos. En Torralba, emparant-se amb el nas, per entrar sistema peix espasa, conseguí acovardir als contraris, que a la segona part sortiren al camp amb cota de malla i escut. Quan un davanter *santsebastianenc* es veia el nas d'en Torralba que li amenaçava la panxa, fugia llençant uns udols que feien estremir i no gosava a endinsar-se en direcció a gol, per por d'una autòpsia.

En Sancho, amb aquell bé de Déu de quilos que n'habilla, es deixava caure sobre dels contraris, fent-los-hi treure un pam de llengua. Això li donà certa fama d'*apisonadora* i quedà amo del camp en menys de deu minuts, repartint el joc tal com volia i sense necessitat d'anar a *las malas*.

En Carulla, que quan vol és capaç d'eclipsar a en Sami fent salts de totes menes i prenent pilotes al més pinxo, va desorientar als d'allà dalt, que corrien darrera d'ell amb ganes de desqualificar-li un ronyó o de pessigar-li la perdiu.

En Sami, malgrat fer coses inèdites i inversemblants, va demostrar que té tant de davanter-centre com nosaltres d'arquèlegs, *pongo por caso*.

En Piera no va adormir-se, però sí endormiscar-se, i quan li arribava una pilota se la mirava estranyat, com volent dir: «Té! Ara m'envien una pilota! Ves què en tinc de fer jo d'aquest fòtil!» Es veu que estava preocupat per la quinta (no per la cinquena forca).

En Sagi, completament boicotejat, mirant com els altres jugaven, sense poder-hi ficar la cullerada, i en Martí complint amb el deure de marcar el gol de reglament.

La defensa Coma - Surroca, dignes de figurar en un ball de disfresses, completament fora de lloc i capaços de destarotar a 23 Pasquals.

En honor a la veritat, hem de

confessar que en Pasqual estigué tot el partit molt ben col·locat... en un lloc que hi havia ombra i que hi feia molta fresqueta.

Ahir, dimarts, es repetí l'encontre, però encara no hem rebut el diari amb el telegrama del nostre corresponsal.

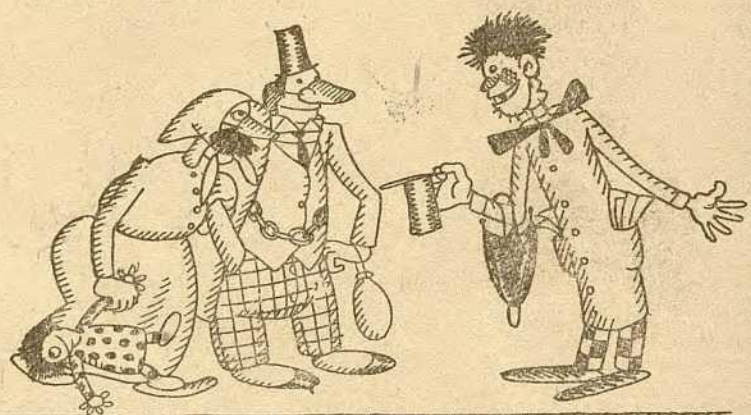
Ja en parlarem.

Dova

Europa - Castelló

L'«Európa» ha vençut al «Castelló» per 5 a 1. Es veu que als de Castelló això d'haver-s'ho de fer amb *descalificados* els va desorientar i el pànic no els deixà en tot el partit.

En Pelaó i en Julià no varen jugar, en prova de respecte a la Federació, però en son lloc en Xavier, rellevat per l'Alcoriza, i l'Alegre, rellevat per en Giro-

En Sami.—Em pensava que et disfressaries de pepa!
En Mallorquí.—Home, aleshores tothom m'hauria conegut!

nès, jugaren amb molt d'encert i no es trobà a faltar a ningú.

En Cros va esparverar al públic de Castelló, que confessà que en tota sa vida no havia vist un davanter-centre com aquell.

¡Duro y a la cabeza! Després d'aquest partit, un altre, i d'aquesta manera la Federació us donarà quinze dies més de temps per què us hi penseu.

X.

Español - Martinenc

L'equip de l'«Español» és dels nostres; és el més *contumaz* i menys *veraz* de tots els equips que es fan i es desfan, no sols aquí, sinó arreu del món; és l'únic equip de tots els

que coneixem que faria el seu paper en el País del Sidral.

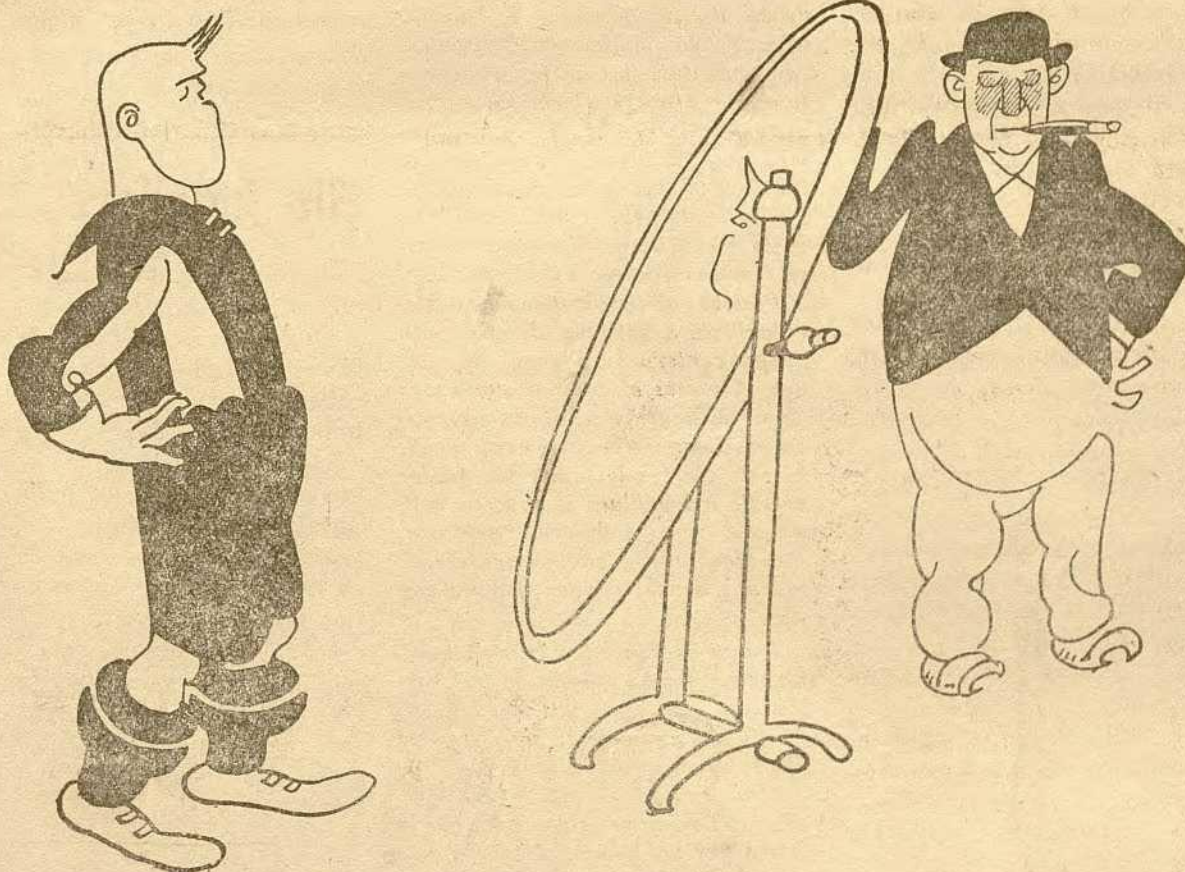
Per aquesta raó cada cop que empata o perd perdem l'humor, ens entreguem al sidral i estem uns quants dies que quan arribem a casa la dona ens pregunta si hem trobat el sastre o ens ha acomiadat l'amo.

Si en Mallorca no hagués jugat, potser encara ens ho hauríem pres amb més filosofia, però en Mallorca és un dels nostres; és el més conseqüent dels nostres jugadors, és el jugador que ha canviat més samarretes i l'únic que no pensa retirar-se mai, mentre hi hagi algun club que pagui.

Els del «Martinenc» els vàrem trobar tots canviats; l'emo-

ció que els produïa el guanyar el segon punt d'aquest campionat els feia desconeguts; fins ens va semblar que jugaven a futbol de rato en rato i que de tant en tant també s'entenien, i un equip que s'entengui ja és una cosa seriosa que no fa per nosaltres.

L'equip de l'«Español» ja va ésser una altra cosa; amb en Mallorca de davanter-centre, ningú s'entenia; per això ens va agradar; el dia que aquests xicots, jugant com juguen ara, guanyin partits, seran els únics. Pensin quina en fóra que, després d'haver-nos fet arribar a creure que per guanyar fa falta *cohesión, técnica* i magnèsia, ells guanyessin.

En Cros («La viejecita»).—Al espejo al salir me miré
y un consejo al espejo pedi...
Y el espejo me dijo: «Sí, ve.»

Nosaltres encara hi tenim confiança. El diumenge ja varen quedar un a un, lo qual demostra que amb *descohesión* també es pot empatar i qui sap si també guanyar.

QUICOFF-PLONGEON

Gràcia - Badalona

No creuen vostès que si un home fos lliure, sense família i sense haver de donar pa als fills, no faria coses que no fa i no deixaria de fer coses que fa?

Doncs, si no ho creuen, ho poden creure; jo mateix no faria això que ara faig si no fos per la família; no la faria una ressenya amb les dades que m'ha deixat l'aprenent de les caixes, que va ésser el que va anar a veure el partit.

Resultat, dos a dos. (Però no m'indica quins dels dos són del «Badalona», ni quins són els del «Gràcia».)

Els que es distingiren foren, pels uns, el mig dreta, tota l'ala esquerra i el porter.

I pels altres, el davanter-centre i el defensa dreta.

L'àrbitre, malament, com de costum.

El domini se'l varen repartir; quan no dominaven els uns dominaven els altres.

BRESQUES

EN SAGI

GLOSSARI INCOHERENT

La Exposició d'Avicultura

Com deuen sapiguer els nostres llegidors, aviat es celebrarà a Barcelona una exposició d'Avicultura. La nostra ciutat, jugant, jugant, pot vanagloriar-se d'estar en condicions de presentar a dit Concurs un pet d'aviram de tota mena com pocs altres països poden fer-ho.

A nosaltres, la bestiola que ens té el cor robat, és la gallina. És la que trobem més esportiva, encara que a molts els costi de comprendre-ho. La gallina europea val un imperi. És esportiva com una mala cosa. Fa esforços per a arribar a ésser la mestressa del galliner, i picossada ve, picossada va, consegueix, alguna volta, guanyar a la que fins llavors remenava el blat de moro i es queda allò que en podriem dir campiona de la llocada. Com que les gallines en general no són valentes, les altres procuren fer-li la traveta i embrutar-li el menjador, però ella, ferma que ferma, segueix sa via i s'en fum de les de sola. En aquesta actitud a la gallina europea, blanca amb pics verds, no hi ha qui li empeti la bassa i el seu coc-coc és triomfal...

Però la gallina europea no és individualista. S'agropen al seu entorn molts centenars i milers de gallines. A voltes el galliner suma més de sis mil exemplars de la simpàtica bestiola. Però el número no els hi val. Surt a lo millor un pastor enemic del galliner i, aquesta vull, aquella no, fa la gran destroça. Res: que hi ha gallina que estarà un any sense poguer pondre cap ou.

I aquí es demostra lo molt gallina que resulta l'aviram de què parlem.

Sis mil animalets, siguin de la classe que vulguin, poder fer la guitsa a un pastor mal intencionat. Sis mil homes no es deixarien fer la llesca per un home sol, sense més armes que la barra, que és l'eina que gasta l'esguera-galliners. Però sis mil homes no són sis mil gallines. Sis mil gallines s'ho deixen fer

tot. No es defensen. Ajupen l'ala i aguanten la tamborinada.

Decididament és un animaló de molt bona pasta la gallina. Si les facècies que es fan amb les pobretes es fessin amb altra mena de bestiar, l'imprudent pastor en sortiria amb el cap badat o el nas a la viceversa. Ja sap amb qui ho fa, ja, quan a cops de barra o de bastó, que és igual, inutilitza els exemplars més macos del galliner...

L'altre dia el nostre batlle cridà a les societats esportives per a que fessin hegemonies a n'això que els dèiem del Concurs avicol. Nosaltres proposem que en una gàbia, engonada amb gràcia—que no hi falti gràcia sobre tot,—s'exhibeixin un exemplar de la gallina europea, per a exemple i escarment d'altres races.

XAVET

Als jugadors de lleida

Quan sentim parlar dels conflictes de Lleida se'ns posen els cabells de punta i ens fem un embolic que no sabem com sortir-nos-en. Si algun lleidatà amable ens aclareix tot aquest bullit, l'hi agraïrem, i aleshores podrem parlar amb coneixement de causa de tot el que passi per aquelles terres.

«F. C. Joventut» i «F. C. Lleida», perdoneu que no parlem de vosalures, però és perquè ens surt fum del cap. Si conseguïu aclarir-nos, ja en parlarem!

CICLISME

Les quatre hores de Sans encara estaven més animades que les de l'altra vegada. Lo d'anunciar en Rubio fou fuleria.

Solament hi hagué set equips.

La primera hora la tinguérem molt llarga; semblava que cercaven agulles del quaranta. Més tard fins hi hagué emoció i tot-hom semblava de la claca.

Les primes de dotze suats, un que no ha arribat a temps, manillar «janer» cinc primos i moltes altres, les acapararen l'Alegre, en Regnier, l'Espanyol i l'Escrigh.

Anunciaren per al dia 16 una cursa de sis hores, prenent-hi part en Janer, en Bover i en Llorenç. Veurem si també serà mandanga pura, marca Torres.

L'equip Regnier-Escrigh, fou la nota de la tarda; però si no hagués rutilat en Regnier, hauríem vist estralls entre l'Espanyol (el «nano» de Reus) i en Carpi.

A en Treserras gran se li vegé molt que corria per a protecció de son germà. Es allò: la família sempre tira.

El resultat fou: Regnier-Es-

crich, 963 voltes, 130 punts, jersei blau, culans negres. Darre-ra: Treserras - Hevitson, Sans-Margalef, Espanyol-Carpi, Alegre - Treserras, Cabrera - Sant, Llopis-Gil.

En Llopis es féu pupa abans de començar, i el seu col·lega se'n féu abans d'acabar. Mala estruga, veliaquí.

Torres, a la *pelusse* hi havia molts entrebancs, que és, com si diguéssim, destorbs o bé ar-ròs. Més *despejat* fóra millor.

El fill de la portera s'oferí per anar a Mataró a recollir notes de la cursa ciclera de la novella entitat «Esport Ciclista Mataroní», i al passar el «collet» de Montgat el vent se l'endugué quatre metres tretze mil·límetres per l'aire, donant la volta de campana i caient a l'inrevés. Ell, esporuguit i cregut que havia caigut bé, emprèn de nou la marxa i al cap d'una hora es troba altra volta al Passeig de Pujades.

A la tarda del mateix diumen-

ge, el noi de l'adroguer li escrigué una carta, que diu així:

«Amigo mío: Los cabezas de obesidad exagerada han hecho unas carreras de párvulos que han ganado Juan Pera y Nogué, Calvo Romagosa, y hasta quince corredores.»

Tots quinze no ho saben si han guanyat; però el que sí saben és que si en Pera no té una poma per a la set, té una copa per a beure quan tingui set.

PARET MET

Talla que tallaràs...

«La Cornada», a més de *diario nacional de esports*, és l'eco del llomillo. Vegin sinó:

«...No querrá decir esto que al público, sufrido y pagano, no se le dé gato por liebre en desiguales combates, sin otro fin que el de mantener latente el entusiasmo de la afición creada alrededor de un fenómeno pugilístico de pasta de hojaldre.»

Això ho firma en Larruy i és digne de la pluma d'un Quicoff Plongeon.

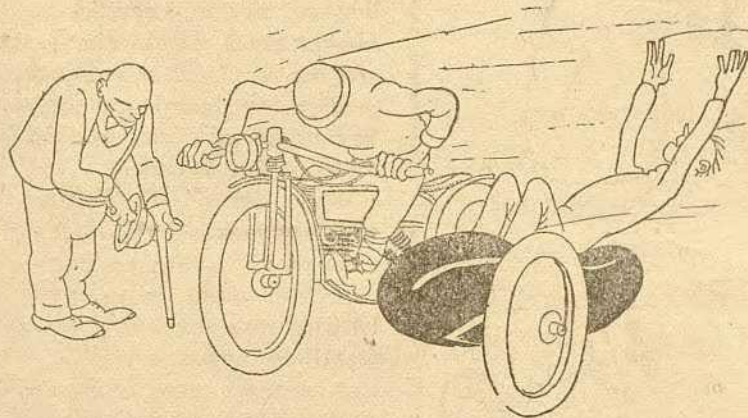
«Y ya que ha sucedido así, esperemos al próximo a ver si febrerillo el loco pone freno a sus locuras que trae «loca» a toda la afición y podemos reanudar nuestra tarea.»

Això altre és del corresponsal de Màlaga, que s'ha tornat sidralista incondicional.

«Estado actual del conflicto Europa - Federación». — «El «Avenç» se deshinch.»

Aquest és de l'Aymamí, que té gelos d'en Dova.

Però com que si en copiàvem més es pensarien que els hi tenim bola, pleguem, car *para muestra bastan tres botones*.

—No han vist pas el meu noi?

—Sí; ha abandonat la carrera...

—Bo! Només mancava això! Ja no va acabar la carrera de metge i ara deixa aquesta!

La vetllada que es celebrà la setmana passada sofrí tantes variacions, que els boxejadors fins que es veien dalt del *ring* amb els guants posats no estaven segurs de si boxejarien o no.

Diu que en Blind estava tan esverat, que, abocant-se a les cordes, preguntà a un del públic:

—Escolti, jove. Sabria dir-me si jo sóc en Blind?

—Home! Em fa gràcia! Es clar que ho és!

...I fins haver sentit això no es convencé de què era ell, que tenia de boxejar amb en Jim Moran.

En Tejeiro, el campió *amateur* del pes gall, l'altre dia, o, més ben dit, l'altra nit, el vàrem veure massa ben acompanyat.

Al tanto, fenomen, que no et redueixin a pes ploma!

En Cañizares està de malhumor. No pot sofrir que li preguntin detalls del seu combat amb en Ruíz.

Si algun bromista li diu:

—Et devia deixar senyal aquella pinya d'en Ruíz?

...Posa cara de prunes agres, s'escalfa i respon:

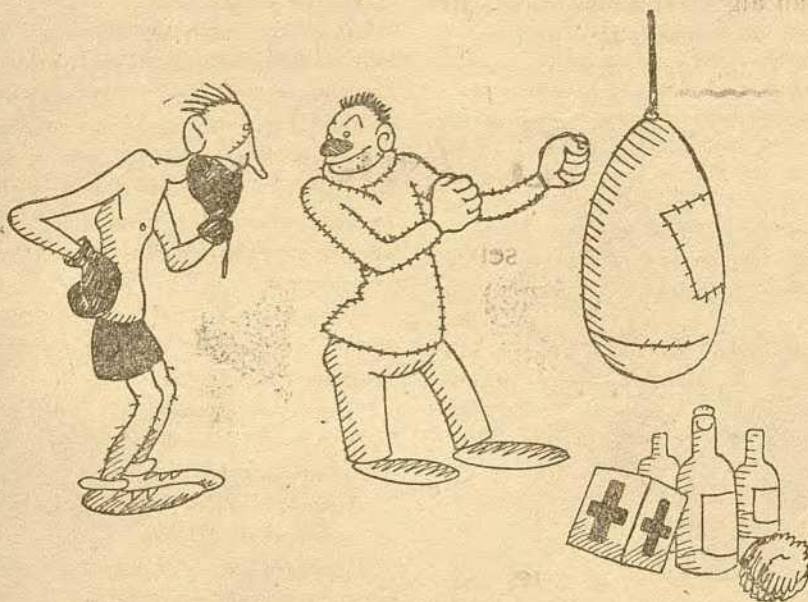
—Que vols rebre, noi? Mira que et faré una cara nova!

L'Artero, a les seves velleses, s'ha tornat sidialista.

El diumenge de Carnaval corria pel carrer de Salmeron en calçotets i una barba postissa, movent gran enrenou i esbrancant a tot bitxo vivent.

Ep, Artero, això no val! Això és abusar del cop de puny privat.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

—Cregui'm, decideixi's! És més la impressió que res més!
—Vol dir que no és pitjor la trompada que no pas la impressió?

A LA MEMÒRIA D'EN GARROBÉ

En Garrobé (a) Garrofa i (a) Nandu, ha deixat d'existir a l'«Europa», víctima de «valencianitis» aguda. El seu posat de cupidó feréstec i el seu tracte amable, junt amb les seves expressions pintoresques, com «Vatua el fetge d'un gripau» i «Maleïtsiga el llombrigo de la regalèssia», es captà la simpatia de tots els que el conegueren. Al desaparèixer ha deixat un buit, especialment a la línia de *backs* de l'«Europa», que costarà d'omplir.

El XUT!, que va presidir el *sepelio*, li dedica aquesta oració fúnebre:

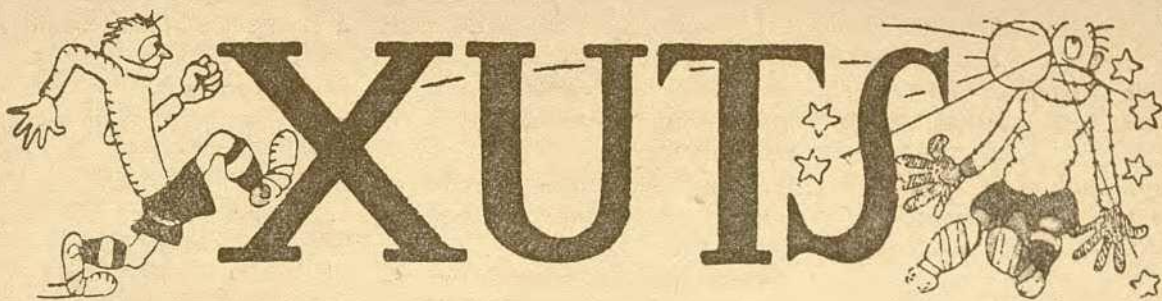
¡Ning, nang, ning, nang!
Avanza el triste cortejo entre cantos funerarios. Suenan graves las campanas arriba en los campanarios.

¡Ning, nang, ning, nang!
Exhala el féretro aromas de sidral embalsamado. A su lado el pobre Matas solloza desconsolado:

—Garrobé de mis entrañas, imagen del fiel defensa, perdóname si en la vida llegué a inferirte una ofensa. Que tu cuerpo inanimado se levante enfurecido si alguna vez con mi trato llegaste a verte ofendido. Hoy que el «Valencia F. C.», con su implacable guadaña, te arrebató de mis manos, llevándote a tierra extraña, mi corazón, y con él el alma del «C. D. Europa», con lágrimas en los ojos te desean: viento en popa.—

¡Ning, nang, ning, nang!
El aire trae sonidos metálicos apagados. Los campos parecen hieitos, oscuros y devastados.

¡Ning, nang, ning, nang!
DOVA (FILL)

En Meana s'oferia per anar al «València» per 25,000 pessetes.

Home, Meana! Això és rebentar el negoci! Qualsevol jugador del «Fortpienc» no hi aniria per menys de 50,000 pessetes i casa franca!

Els socis de l'«Español» no estan d'acord amb en Tallada.

A la primera reunió que hi ha-gi, ja el veiem a l'aigua.

Si en lloc d'ésser un directiu, fos un jugador, segurament es posaria el jersei blau-grana.

A l'ésser presentat en Zamora per en Sami, en el vagó que els tenia de dur a Bilbao, al delegat senyor Pich, el noi de l'Esperit Sant (segons *La Cornada*), al dir: «El senyor Pich; l'olímpic porter de l'Amílcar», contestà: «I Pon», acompanyant la frase amb un cop de coixí al flamant capell del simpàtic Rossendet.

I això que és dels Lleons!

Si no fos que tenen de delegat a en Rosell, i són delegats del Comitè Provincial al Regional, els Lleons, per paveria, s'haurien adherit a l'«Europa». Tot per què en parlessin els altres diaris, ultra en Nitram, de *La Cornada*.

A l'«Español» hi ha maror.

D'ençà del partit amb l'«Europa» que no s'ha reunit la Junta.

Serà degut a què els seus individus tenen por d'alguna talla-da?

El «València» té de venir aquest mes a jugar amb l'«Español».

Nosaltres, en lloc del «València», esperem veure una selecció catalana.

Ara per ara com ara, ja en tenen tres: en Reyes, en Garrobé i en Roca.

D'aquí que vinguin, ja poden haver fet tot l'equip de jugadors d'aquí.

Hem rebut una carta d'un individu que ens comunica que l'auto d'en Zamora no és un «Buick» com dèiem, sinó que és un «Amílcar».

Ja ho sabíem. Però com que ara nosaltres també en tindrem, d'auto (i doncs, què!), i en Dova està pels «Buick», sempre ens faran alguna rebaixa pel reclam.

En Rizzo ha sortit retratat a l'*Aire Libre*. Això és un estímul pels àrbitres de boxa... que els agradi veure's retratats.

D'en Rizzo podem dir-ne que la festa li va costar unes quantes pessetes, car tingué de comprar quaranta cinc números de l'*Aire Libre* per poder acontentar a totes les seves amistats.

El «Cross Country» ha servit més per donar un *bombo* a en Calvet que per altra cosa.

Llegint la premsa deportiva, els corredors es limitaren a arribar a la meta. El vertader triomfador fou en Calvet.

Es quasi segur que una altra vegada hi anirà en Calvet sol. Quines ganes de pagar el viatge a tanta gent!

El pesat Ginestà, qüefe de material del «Barça», quan ha-

XUTAIRES!

Compreu cada setmana la NOVELA POPULAR CINEMATOGRAFICA que publica un argument d'una de les més excel·lents pel·lícules dels protagonistes més estimats del món.

Aquesta setmana publica el de «*El viejo nido*», per Mary Alden i Helene Chadwich, estrenada totjust.

Compreu-la que és de lo milloret que corre!

gué esment de què els catalans havien guanyat el «Cross Country», demanà, ple d'ingenuïtat:

—A en Cros ja el conec, però en Country no caic qui deu ésser...

Tots els que el sentiren esclataren a riure fortament.

Aleshores, en Ginestà, picat, digué:

—Home! No n'hi ha per riure! No tinc pas l'obligació de conèixer a tots els jugadors dels altres clubs!

En Canals estava fumant un cigarret en la secció de caixa del «Barça», però al sentir que per les oficines hi voltava un del XUT!, cuità a amagar-se, temorós de què el descobrissin.

No cal que t'amaguis, doctor Canals, que ja ho sabem que no hi vas al «Barça». Els malalts de Tarragona t'esperen, i primer és l'obligació que la devoció.

Als socis de l'«Espanol» no els cap el cos dintre la pell, ni la pell dintre el vestit, d'ençà que en Zabala ha fet sis gols.

Ja veuen a en Pasqual o l'Oscar cantant:

*No me mates, no me mates,
dejame vivir en paz...*

De totes maneres, pel que pugui ésser, que no es facin il·lusions.

Vostès, la majoria dels nostres lectors, tots sidralistes com bons lectors del XUT!, segurament que encara no es saben avenir de què els socis del «Martinenc» es prenguessin amb tanta frescura, sense dir un mot, ni esvalotar ni pegar a un refli (deixat d'en Contreras, que, com que és conegut, no el comptem), els scores que un darrera l'altre anaven aconseguint, no precisament per honra i glòria del club, els

jugadors del seu primer equip.

I és que vostès no saben, amb tota seguretat, que al passar al grup «A» els varen apujar la quota d'una pesseta, i el soci, per cada *score* de sis gols, comptava amb deu cèntims menys, ja que era un pas més per tornar al grup «B».

I ara diguin vostès: «Com està l'esport!» (Si no ho diuen, els regalarem un paquet de cacauets dels que ens ha enviat en Roca.)

La baixa de l'«Europa» ha complicat la situació dels socis del «Martinenc». Ells que ja es tornaven a veure els pinxos del grup «B» i pagant dues pessetes! Si admeten la baixa, hauran de continuar pagant tres pèlles.

I és el que ells diuen:

«Amb això no hi ha dret! Si admeten la baixa, ens passem al moro. Al capdavant nosaltres seríem els únics perjudicats!»

En Peidró ja torna a fer-ne de les seves.

Ens diuen que s'havia ofert a l'«Europa» i que no el volien; a l'endemà, que havia firmat amb el «Barça»; als dos dies, que no havia firmat per ningú.

Però, com carat s'ho deu fer aquest xicot per fer-se aquestes propagandes?

L'entrenador del «Barcelona», Mr. Spouncer, pira, i és quasi segur que en Platko restarà al seu lloc per a entrenar els blaugrana.

Ves per on en Pasqual serà el porter indiscutible del «Barça»!

Escoltin: no els seria igual posar d'entrenador a en Pasqual i deixar a en Platko de porter?

...Ara que ja s'ha perdut tota esperança respecte a l'Oscar...

En Baradal, en *Luisito*, en *Pernales*, en *Salari* i en Mallor-

quí, amb aquell ball del XUT! a l'«Iris», s'han acreditat de sidralistes, a la par que barrilaires enciclopèdics.

Si ho haguéssim organitzat nosaltres mateixos, dubtem que ho haguéssim pogut fer millor.

Llàstima que en lloc de sidral bevien *mosto* de debò!

El «Barça» ens prepara una quinzena anglesa.

Bé, molt rebé, sempre i quan els defenses anglesos no juguin a l'orsai, que és una de les coses més indigestes pel públic de Les Corts.

En Greenwell no va parar fins que va fer seleccionar un jugador de la «Unió».

Per alguna cosa era l'entrenador!

Però en Feliu va fer figa, i quan en Greenwell ja posava els ulls a l'Oliveres per una altra ocasió, l'Oliveras fa el salt a l'«Espanol».

Tant que vesteix ésser entrenador d'un seleccionat!

En Zabala ja és aquí. Ara sí que va de debò el ressorgiment de l'«Espanol».

Ho celebrem, perquè l'«Espanol» és un equip que, canviant solament vuit o deu jugadors, pot arribar a fer-ho bé.

La Federació Catalana manté incòlumes les desqualificacions i dóna quinze dies de temps a l'«Europa» per què desautoritzi la campanya periodística contra en Rosell i retiri les cartes d'en Bordoy i d'en Matas que va publicar *La Cornada*.

Es veu ben clar que la cosa s'arranja...

Si en Sami se'n va a Itàlia de davanter-centre de l'equip nacional, nosaltres reclamem els llocs d'interiors i junt amb ell fer un seguit de *cabriolas* i salts

de la regalèssia capaços de destarotar als italians.

S'hi volen jugar quelcom que no fariem cap gol?... —

En Zabala, o «el perforador», va anar a veure el partit del «Martinenc» i es va indignar; no n'hi havia per menys. Si ell tenia de jugar amb aquella davantera, *se volvia a Asturias*; però diuen que en La Riva li va poder demostrar que d'aquella davantera no en quedaria ni l'Olariaga, *que es el único que puede pasar*; i passa, és clar que passa; va passar tota la tarda; els que no passaven eren els altres.

—
En Torrents va fer de *linesman* en el partit «Español»-«Martinenc», portant una americana d'en Llovera.

Amic *Pepito*, no em negaràs que l'americana d'en Llovera et va protegir; perquè, mira que ni un nyanyo!!!...

Es extraordinari!

—
Sembla que la Federació no està molt disposada a donar els permisos als jugadors que volen anar a jugar amb el «València».

I, mentrestant, el «València» va pagant viatges i dient que no.

Però nosaltres, del «València», fariem una altra cosa.

Traslladaríem el club aquí i pagariem el viatge d'anada i tornada als socis (aquells socis que tan necessaris li són per guanyar) cada partit.

Potser encara els resultaria més baratet!

—
Per què se les qualifica sempre de *clàsicas* les arrencades d'en Piera?

Al que ens ho esbrini li regalarem un lloro.

—
Es segur que *el hombre-gol*, o sia, l'Olivella, se'n va a l'«Español».

El que no és tan segur és que això sigui segur.

—
Se'n recorden d'allò que dèiem l'any passat, de què en Piera no es mostra esquerp amb els d'en La Riva?

Doncs aquest any es torna a dir.

I qui sap si també es dirà l'any que ve.

—
En Meana vindrà a Barcelona si el convencen del que engreixen els aires d'aquí.

En Zabala ja tindrà company per fer el dòmino.

—
Això de què en Zamora i en Sami vagin sempre junts té encaparrades moltes mils persones.

El «barcelonistes» pensen:

—L'any que ve en Zamora serà nostre. Amb el que el treballa en Samitier, és toc segur!

Els «españolistas» diuen:

—En Sami ja és dels nostres. No falla. En Zamora el convencerà...

Santa innocència!

—
Per a jugar d'interior dreta, la Federació Nacional ha triat un davanter-centre.

Per a jugar de davanter-centre, la Federació Nacional ha triat un mig dreta.

Per a jugar d'interior esquerra, la Nacional ha triat un interior dreta...

Que de què que no posa en Piera de porter i en Zamora de mig centre.

Els bunyols, o fer-los bé, o no fer-los.

—
Els madrilenys estan que bufen amb el *feio* que han fet a en Monjardín.

—*Un muchacho tan simpático!*

Res: males volences.

—
En Karomte diu que en Carmelo és el millor jugador d'Espanya.

I del món, home! Per això, rai, no renyirem!

—
En Zabala ja és aquí.

Però no es facin il·lusions. Porta *ida y vuelta*.

I d'aquí llavors, Déu ajut el que passarà.

En Matas diu que si en Cros li vol fer el salt, no li firmarà el paperet.

Ves amb quines coses pensa en els actuals moments d'angoixa!

Ja et dic jo!

IMPRIMERIA COSTA: CARRER MONT. 45.—BARCELONA

En Cuscunilles cap a Itàlia

El nostre redactor senyor Cuscunilles s'ha embarcat en una barqueta del port, en direcció a Milà, per tal de presenciar l'encontre

ESPANYA-ITALIA

i enviar-nos la ressenya més espèrrant que hom pugui imaginar-se i que publicarem en el

XUT!

de la setmana entrant.

Ja ho saben!

EL PERFECTE BILBAÍ

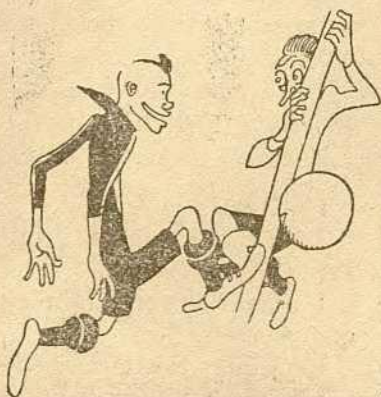
- Deme Vd una entrada para s'ibor a los catalanes.

- Voy a vengar el ultraje de las Corts

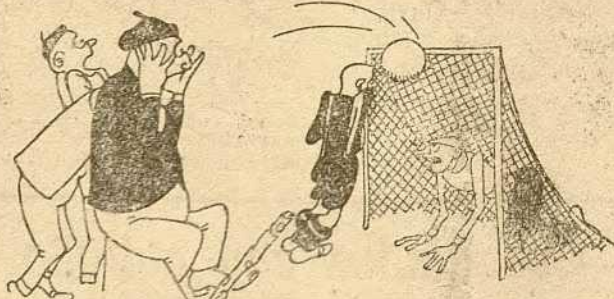
- Fuera! Al corral! Bandidos!

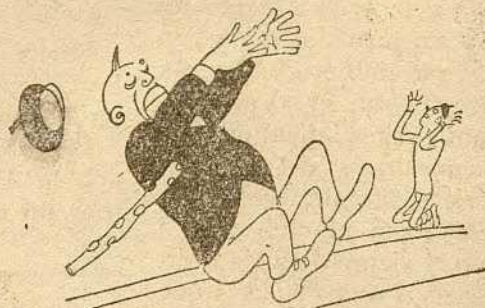
(E- Sami foun gol). Que baile! A la carcel! Sucio!

- Piera esta orsay! Que lo maten!

- Penal!! Cochinos!! No hay derecho!!!

- Han ganado los catalanes! Jose Mari no esta vengado!! Fuera!! Fueraaaa...!!!!

É'únic consol que li resta...

